

Arrest

nr. 33 369 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31 december 1960 te Sherepe (Shere district, Abuja). U bent van Gbagi afkomst. Tijdens uw studies vervoegde u de marine. Uiteindelijk haalde u de graad van 'commander'. Begin april 2004 kreeg u op het kantoor van het hoofd van de marine te horen dat u op het hoofdkwartier van het leger geconvoceerd werd. Daar kreeg u te horen dat u zich op het hoofdkwartier van de 'State Security Services' moest aanmelden. Er werd u verduidelijkt dat u geconvoceerd werd in het kader van een onderzoek met betrekking tot een staatsgreep. Tijdens het gehoor werden u vragen gesteld over Al Mustapha en over kolonel Adeka, beiden vrienden van u. Bij uw weten bevond Al Mustapha zich in de Kiri Kiri gevangenis in Lagos. Er werd u gevraagd of u Al Mustapha nog gezien had sinds hij gevangen zat. U antwoordde dat

u hem daar slechts één keer toevallig tegen gekomen was toen u uw vriend (I.), die chef was in de gevangenis, ging opzoeken. U had echter niet echt een gesprek gevoerd met Al Mustapha maar had hem enkel gegroet. Er werd u gezegd dat dit niet waar was en dat u, Al Mustapha en een aantal andere officieren waaronder kolonel Adeka een staatsgreep voorbereidden. U merkte op dat ze de verkeerde informatie gekregen hadden. U werd aangehouden op verdenking van het complotteren voor een staatsgreep. U werd opgesloten. De volgende dag werd u naar uw huis gebracht dat doorzocht werd. Er werd een aantal documenten in beslag genomen. U vroeg om een advocaat maar kreeg er geen te zien. Uw familie mocht u niet komen bezoeken. U bleef enige betrokkenheid bij een staatsgreep ontkennen. Omdat u wist hoe zwaar de beschuldiging was die u boven het hoofd hing besloot u te ontsnappen. U slaagde er in 's nachts door het raam van uw cel buiten te raken. U slaagde er uiteindelijk in een lift te krijgen van een vrachtwagen tot in Kanu State en van daaruit ging u per moto naar Maladi in Niger waar u een tweetal maanden verbleef. Na uw vertrek uit Nigeria werd er een rechtszaak aangespannen tegen Al Mustapha en een aantal anderen. U werd in absentia aangeklaagd. Vanuit Maladi reisde u verder naar Cotonou in Benin waar u een tweetal jaar verbleef. Op 7 maart 2006 verliet u Benin en reisde u naar België waar u op 22 maart 2006 per boot toekwam. Op 28 maart 2006 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste keer asiel aan onder de naam 'Noma Adamu'. Op 26 juni 2006 kreeg u een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal. U besloot hierop naar Zwitserland te gaan en daar wel de waarheid te vertellen. Toen u daar een asielaanvraag indiende werd u echter terug naar België gestuurd waar u op 17 augustus 2007 wederom een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken vanuit het gesloten centrum van Vottem maar ditmaal onder de naam '(Y.K.)'. Op 22 augustus 2007 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overweging name van uw asielaanvraag. Met het oog op uw terugleiding naar uw land van herkomst werd u op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken door de Nigeriaanse ambassade geïdentificeerd. Op 4 september 2007 vroeg u een derde maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken vanuit het gesloten centrum van Vottem, wederom onder de naam '(Y.K.)'.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalde voor het Commissariaat-generaal aan dat u vreest bij uw terugkeer naar Nigeria vervolgd te zullen worden omdat u ervan beschuldigd werd deelgenomen te hebben aan een poging tot staatsgreep en omdat u door het land te verlaten desertie pleegde.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er noch in uw verklaringen, noch in de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie enig concreet element terug te vinden is dat er op wijst dat indien u een proces zou krijgen in Nigeria omwille van de beschuldiging van deelname aan een poging tot staatsgreep, u geen eerlijk proces zou krijgen. De personen die samen met u beschuldigd werden van het plannen van deze staatsgreep waaronder majoor Hamza Al-Mustapha en luitenant kolonel Mohammed ib Umar Adeka kregen immers een eerlijk proces. Zo vertelde u dat de zaak verwezen werd naar een burgerlijke rechtbank in plaats van een krijgsraad of militaire rechtbank (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 19 september 2007, hierna CGVS, p.12). Bovendien blijkt uit de beschikbare bronnen dat de rechter op 11 april 2008 'alle aanklachten tegen alle beklaagden' afwees omdat de openbare aanklager bepaalde stukken achterhiel (zie documentatie in het administratieve dossier). Dit na een proces gekenmerkt door 'een ware procedureslag met conflicten rond het openbaar maken van getuigenverklaringen, de plaats en omstandigheden van de hechtenis van de drie aanwezige beklaagden, de contactmogelijkheden tussen de beklaagden en hun advocaten, de hoofdbeklaagde, enz. Het proces werd meerdere keren verdaagd en de rechter velde meerdere tussenvonnissen.' (zie documentatie in het administratieve dossier). U stelde enkel dat het niet om een eerlijk proces ging omdat het valse beschuldigingen waren en omdat het proces meer dan drie jaar duurde (zie verhoorverslag CGVS, p.16). Het is echter niet omdat een proces lang duurt dat het om een oneerlijk proces gaat. Uw verklaringen dat het om valse beschuldigingen ging zijn louter speculatief aangezien u van uzelf wel kan weten dat u niet betrokken was maar u dit onmogelijk met zekerheid van de andere betrokkenen kon weten. Daarenboven is het niet omdat u als onschuldige aangeklaagd werd dat u ook veroordeeld zou worden en een proces niet tot uw vrijspraak zou kunnen leiden. U bracht verder zelf geen enkel ander concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u geen eerlijk proces zou krijgen in Nigeria en dat u uw onschuld niet staande zou kunnen houden voor de Federal High Court in Lagos waar de zaak aanhangig was. Dit alles indien er een proces zou zijn bij uw terugkeer naar Nigeria daar ook hieromtrent geen enkele zekerheid bestaat. In tegendeel, de zaak tegen alle medebeklaagden (the accused persons) werd afgewezen (zie documentatie in het administratieve dossier).

Bovendien slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u inderdaad vervolgd zou worden omwille van desertie bij uw terugkeer naar Nigeria. U bracht hiervan immers geen enkel concreet element naar voor. U legde geen enkel document voor dat erop zou kunnen wijzen dat de marine dit inderdaad van plan is en dat ze u zoeken als deserteur, terwijl u van de rechtzaak tegen Al-Mustapha wel een aantal documenten kon voorleggen, wat toch aantoont dat u over goede kanalen beschikt voor het verkrijgen van informatie en documenten. U haalde bovendien zelfs aan dat indien u niet veroordeeld zou worden voor de aantijging van poging tot staatsgreep u zou gaan praten met uw vrienden bij de marine om te voorkomen dat er een aantijging van desertie komt tegen u (zie verhoorverslag CGVS, p.18), hetgeen erop wijst dat u zelf een aanzienlijke invloed had op een mogelijke vervolging omwille van desertie.

U legde op voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal een aantal foto's van uzelf en van uw familie, een kopie van een 'declaration of age' (met nummer 72460), de 'Nigerian Navy Officers Seniority list' (dd. januari 2004), een kopie van uw Nigeriaanse paspoort (met nummer A0151073), een kopie van een 'statement of result' van de 'Nigerian Defence Academy' (met nummer NDA/ACA/82/C), een kopie van een 'certificate of graduation' van het 'Command and Staff College' in Faji-Kaduna, een kopie van een 'notice of ejection' van Mevrouw (K.) (dd. 5 september 2006), een kopie van de aanklacht van de 'Attorney General of the Federation and Minister of Justice' (dd. 4 oktober 2004), een kopie van het arrest van de Federal High Court van Lagos in de zaak tegen Al-Mustapha, Adeka en Okorie (dd. 11 april 2008), uw 'Plea for amnesty' ingediend bij de 'Attorney General' (dd. 21 juli 2008), een uittreksel uit het 'Armed Forces Decree 1993' met betrekking tot desertie, een 'Legal Opinion' van uw Nigeriaanse advocaat (M.B.-P.) (dd. 24 juni 2008), enkele persartikels met betrekking tot het proces tegen Al-Mustapha, uzelf e.a. voor.

Deze documenten wijzen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit noch uw beroepsbezigheid worden immers in twijfel getrokken. Bovendien werden bovenstaande conclusies verder onder andere mede afgeleid uit de documenten die u zelf voorlegde met betrekking tot het proces tegen Al-Mustapha en anderen en uit de persartikels die u hieromtrent voorlegde. Wat de brief van uw advocaat in Nigeria betreft dient opgemerkt te worden dat dit louter een meningsuiting betreft en geenszins een vaststaand feit waarvoor enige concrete aanwijzingen bestaan.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de stelling van de bestreden beslissing dat noch in zijn verklaringen, noch in de voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beschikbare informatie enig concreet element is terug te vinden dat erop wijst dat indien hij een proces zou krijgen in Nigeria omwille van de beschuldigingen van deelname aan een poging tot staatsgreep, hij geen eerlijk proces zou krijgen. Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij onterecht werd beschuldigd op basis van leugens en valse verklaringen, die verkregen werden onder dwang, hetgeen zou blijken uit de krantenberichten die in de loop van de procedure werden bijgebracht en de informatie die door verweerder werd bijgebracht. Bij hem thuis zouden tevens veel "verdachte documenten" gevonden zijn op basis waarvan zijn medeplichtigheid duidelijk zou zijn.

Aan verzoeker en zijn medebeklaagden zou de toegang tot een raadsman en familie ontzegd zijn. De andere drie beklaagden zouden in hechtenis gehouden zijn in afwachting van het proces.

Omtrent het verloop van het proces verwijst verzoeker tevens naar internationale rapporten, onder andere van het US Department of State uit 2007.

Verzoeker stelt eveneens vast dat, zoals bevestigd in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de drie beschuldigten die terecht stonden in Nigeria werden 'ontlast' (discharged), wat niet betekent dat zij werden vrijgesproken.

Verzoeker wijst er op dat deze informatie afkomstig is van een niet-publieke bron die voor de Belgische ambassade werkt, dat deze informatie nergens is terug te vinden in de bestreden beslissing en dat de verwerende partij het heeft over "vrijpraak", wat geen juiste juridische omschrijving van het gebeurde

betreft. Hij benadrukt tevens dat het oordeel van zijn Nigeriaanse advocaat bevestigd wordt door de onafhankelijke en betrouwbare bron van verweerder, terwijl de bestreden beslissing stelt dat de brief van verzoekers advocaat een loutere meningsuiting betreft. Verzoeker verwijst verder naar informatie in het administratief dossier waarin de attaché van de Belgische Ambassade te Nigeria stelt dat informatie over verzoeker niet gemakkelijk te vinden was en zijn toestand blijkbaar niet duidelijk is.

Verzoeker verwijst de Commissaris-generaal dat hij zich voor de interpretatie van de juridische ontwikkelingen enkel gebaseerd heeft op persartikelen, terwijl meer objectieve en meer precieze informatie voor handen was, zodat onzorgvuldig tewerk is gegaan bij de beoordeling van het risico dat hij loopt. De bestreden beslissing zou door geen enkele feitelijke grondslag gestaafd worden.

Verzoeker betwist dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij vervolgd zou worden omwille van desertie bij zijn terugkeer naar Nigeria. Hij verwijst naar de informatie die de Commissaris-generaal bij het administratieve dossier heeft gevoegd waaruit blijkt dat desertie bestraft wordt in Nigeria met een gevangenisstraf tot twee jaar.

Verzoeker wijst er op dat hij niet alleen is gedeserteerd maar eveneens ontsnapt is uit detentie en dat leden van de strijdkrachten die ontsnappen uit detentie kunnen gestraft worden met maximaal twee jaar opsluiting. Niet alleen de militaire code zou op hem van toepassing zijn, maar eveneens het gewone strafrecht. Ook op dit vlak zouden de feitelijke gegevens van de zaak miskend worden en wordt aldus de motiveringsplicht geschonden volgens verzoeker.

Uit informatie in het administratief dossier zou blijken dat deserteurs zonder bevel tot aanhouding gearresteerd mogen worden door leden van de politie of zelfs door andere personen, indien geen politieagent beschikbaar is. Verzoeker verklaart tot op heden geen bevel tot aanhouding te hebben ontvangen of gezien, wat niet betekent dat het niet bestaat. Hij voegt eraan toe dat dergelijk bevel niet noodzakelijk is voor een aanhouding, zodat hij dan ook geen concreet element kan aanbrengen aangaande een mogelijke arrestatie wegens desertie. Het zou bovendien alom bekend zijn dat verzoeker gedeserteerd is, gezien die in de pers uitvoerig beschreven werd, waardoor eenieder bijgevolg zou kunnen overgaan tot een arrestatie, van zodra hij aankomt in Nigeria.

Aangaande zijn ontsnapping zou daarenboven telkens vermeld worden dat deze gebeurde "*in questionable circumstances*", terwijl deze opmerking nooit zou gemaakt zijn omtrent de ontsnapping van luitenant Abdallah. Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer zal ondervraagd worden over de wijze van ontsnapping en problemen zal ondervinden.

Na het nieuws over het vonnis te hebben ontvangen, zou verzoeker onmiddellijk de nodige stappen hebben gezet tot het bekomen van amnestie, gezien hij de bedoeling heeft om uiteindelijk terug te keren naar Nigeria. Zolang het amnestieverzoek niet wordt toegekend, is het voor hem te gevaarlijk om terug te keren, aldus verzoeker. Hij stelt dat elke straf die hij zou ontvangen wegens het ontsnappen aan detentie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Hij zou immers een goede reden gehad hebben om zijn gevangenschap te ontvluchten, gezien hem na vijf dagen nog steeds elke toegang tot zijn advocaat, familie en militaire overste werd ontzegd en de arrestatie zelf ingegeven was door politieke redenen, gebaseerd op afdgedwongen verklaringen.

Verzoeker benadrukt doorheen de procedure steeds elke ontwikkeling getrouw te hebben meegedeeld, waarbij hij een kopie van het vonnis, een schrijven van zijn raadsman in Nigeria omtrent de juridische gevolgen van het vonnis, een document waaruit een verzoek tot gratie blijkt, alsook een schrijven van zijn raadsman waarin bevestigd wordt dat er nog steeds geen antwoord verleend werd ondanks het aanspreken van contacten van verzoeken teneinde het proces te laten versnellen. De bestreden beslissing zou verzoeker ten onrechte verwijten dat de ondernomen stappen tot het bekomen van gratie geen resultaat hebben opgeleverd en dat hij zelf verantwoordelijk is voor een vervolging wegens desertie, waaruit wordt afgeleid dat er geen risico voor vervolging bestaat.

Zijn terugkeer zou op zich al voldoende zijn om de zaak opnieuw voor het gerecht te brengen. Verzoeker voert aan dat vaststaat dat de vervolging van Al Mustapha niet beëindigd is bij het vonnis van de rechtbank gezien deze nu immers terechtstaat voor een andere zaak, waar verzoeker weliswaar niet bij betrokken is. Hieruit zou wel blijken dat er een duidelijke politieke overtuiging heerst om Al Mustapha te vervolgen, op welke wijze ook. Derhalve zou er geen definitief einde gesteld zijn aan de zaak waar ook verzoeker bij betrokken is.

Verzoeker verwijst naar artikel 4.4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, waarin gesteld wordt dat de eerdere blootstelling aan vervolging of ernstige schade of een rechtstreekse bedreiging hiermee een duidelijke aanwijzing betreft dat de aangehaalde vrees gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij en goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker stelt dat de vervolgingsfeiten in het verleden niet betwist zijn. Derhalve zou de bewijslast omgekeerd zijn en zou verweerder moeten aantonen dat verzoeker bij zijn terugkeer niet het slachtoffer zal worden van vervolgingsdaden en hem geen onterechte beschuldigingen ten laste zullen worden gelegd. Verzoeker verwijst dienaangaande eveneens naar een arrest van de Raad van 14 december 2007.

Verzoeker brengt een brief, gedateerd 7 juli 2009, van zijn advocaat in Nigeria bij waaruit blijkt dat tot op heden op het verzoek tot gratie geen antwoord werd verleend door de Nigeriaanse overheid. Tevens worden persartikels en een kopie van een brief van verzoekers raadsman aan het CGVS toegevoegd in bijlage.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekers stelling dat de aangehaalde vervolgingsfeiten in het verleden niet betwist zijn, doet hieraan geen afbreuk. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig, gezien hieraan geen precedentwaarde kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij de indiening van zijn eerste asielaanvraag in België gebruik maakte van een valse identiteit en een verzonnen relaas, zonder hiervoor een afdoende verschoningsgrond aan te brengen en waarbij hij zich voordeed als Noma Adamu en verklaarde als boer slachtoffer te zijn geworden van nomadische herders.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de Nigeriaanse autoriteiten op grond van de beschuldiging deel te hebben genomen aan een poging tot staatsgreep in april 2004 en zijn ontsnapping uit detentie, dient te worden opgemerkt dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat de door hem geuite vrees zowel gegrond als actueel is. Uit de stukken in het administratief dossier kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Nigeria thans nog zou vervolgd worden omwille van de voormelde beschuldigingen, dan wel disproportioneel gestraft of oneerlijk behandeld zou worden indien er een gerechtelijke procedure zou plaatsvinden.

Verzoekers argumentatie dat hij onterecht beschuldigd zou zijn op basis van leugens en valse verklaringen die onder dwang zouden verkregen zijn, dat hij tijdens zijn detentie van vijf dagen geen toegang verkreeg tot zijn advocaat of familie, dat de andere drie beklaagden in hechtenis zouden gehouden zijn in afwachting van het proces en dat hij bij terugkeer ondervraagd zal worden omtrent de wijze van zijn ontsnapping, volstaat op zich geenszins om de gegrondheid van zijn vermeende vrees om disproportioneel gestraft te worden, hard te maken. Zijn verwijzing naar rapporten van het US Department of State in verband met het betrokken proces, die overigens niet worden bijgebracht, is evenmin afdoende.

De bestreden beslissing verwijst te dezen met reden naar het feit dat de zaak naar een burgerlijke rechtbank verwezen werd in plaats van een krijgsraad, alsook naar het vonnis van de Federal High Court in Lagos van 11 april 2008, waarin ten aanzien van de drie andere beklaagden werd geoordeeld dat de aanklacht geschrapt wordt omdat de openbare aanklager bewijsstukken achterhiel (administratief dossier, stuk 17, nr.9). Deze uitspraak is een duidelijke aanduiding voor een eerlijke procesvoering en ondermijnt verzoekers voorgehouden vrees.

Dat de bestreden beslissing door het gebruik van de term "vrijspraak" niet de juiste juridische gevolgen onttrekt aan deze uitspraak en zich hiervoor louter op persartikelen zou baseren, mist feitelijke grondslag gezien in de bestreden beslissing enkel aangegeven wordt dat de rechter op 11 april 2008 "*alle aanklachten tegen alle beklaagden afwees (...)*". Hoewel het feit dat de beklaagden "ontlast" worden van de aanklacht niet gelijkgesteld kan worden met een vrijspraak, blijkt uit informatie in het administratief dossier dat het hoger vermelde vonnis impliceert dat er ook tegen de andere, niet-aanwezige, beklaagden niet langer een rechtszaak is (stuk 18, nr.1). Uit dezelfde informatie, waar verzoeker overigens zelf naar verwijst, kan weliswaar worden afgeleid dat de zaak heropend kan worden en de beklaagden opnieuw voor de rechtbank kunnen worden gedaagd, doch onder de voorwaarde dat er in de toekomst meer bewijzen zouden gevonden worden, waardoor verzoekers stelling dat zijn terugkeer naar Nigeria op zich voldoende zou zijn om de zaak opnieuw te openen niet overtuigt. Verweerder merkt terecht op dat verzoeker geen elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat de Nigeriaanse overheid inderdaad over nieuwe bewijzen zou beschikken, waardoor zijn stelling loutere hypothetisch blijft.

De voormelde informatie wordt overigens niet tegengesproken door de toelichting van verzoekers advocaat in Nigeria met betrekking tot de juridische gevolgen van het vonnis.

Hoe dan ook wordt niet aangetoond dat verzoeker in geval van heropening van de zaak zijn voorgehouden onschuld niet op een eerlijke manier zou kunnen verdedigen.

Verzoekers opmerking dat de vervolging van Al Mustapha thans nog niet beëindigd is, wordt niet dienstig geacht ter ondersteuning van zijn persoonlijke vrees voor vervolging gezien verzoeker zelf aangeeft dat hij zelf niet betrokken is bij die zaak.

Ook de bijgevoegde persartikels, die zich overigens reeds in het administratief dossier bevinden, vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen, zoals terecht opgemerkt door de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker zijn vrees eveneens baseert op een vervolging op grond van desertie, mede gelet op zijn ontsnapping uit detentie, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat hij geen begin van bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat hij in Nigeria zou gezocht worden als deserteur. Dat voor zijn arrestatie geen bevel tot aanhouding vereist zou zijn en hij door eenieder kan worden gearresteerd, overeenkomstig de Nigeriaanse wetgeving dienaangaande, vormt hiervoor geen afdoende verklaring en toont op zich geenszins de gegrondheid van zijn vrees aan, gezien concrete aanwijzingen hiervoor ontbreken.

Te dezen dient voorts te worden opgemerkt dat strafvervolging omwille van desertie *in se* geen gegronde vrees voor vervolging aantoonst in de zin van artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 167-174).

Dat het door verzoeker ingediende verzoek tot amnestie in Nigeria nog niet werd beantwoord, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Gelet op voorgaande overwegingen, kan besloten worden dat verzoeker niet aantoonst actueel in de negatieve aandacht te staan van de Nigeriaanse autoriteiten.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, wordt ondersteund door de voormelde informatie in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen, de door hem neergelegde documenten, alsook de verzamelde objectieve informatiebronnen. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Hij werpt op dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus terwijl deze weigering op geen enkele wijze gemotiveerd wordt, wat een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, gezien niet kan worden opgemaakt of er wel degelijk een minimaal onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

2.2.2. Het feit dat deze motieven inzake de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor het overige brengt verzoeker geen concrete elementen aan ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming. In het administratief dossier zijn evenmin elementen voorhanden die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS